

Arrest

nr. 94 332 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de burgemeester van de gemeente Schoten**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schoten van 10 augustus 2012 tot intrekking van de bijlage 19ter, aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 januari 2008 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, op 14 februari 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. Bij arrest nr. 8783 van 14 maart 2008 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 18 april 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Op 29 april 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoeker diende op 27 juni 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Via een op 7 juli 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 11 juli 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 27 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk werd verklaard.

1.10. De Raad verwierp bij arrest nr. 17 924 van 29 oktober 2008 het door verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 april 2008 ingediende beroep.

1.11. De Raad verwierp bij arrest nr. 24 855 van 23 maart 2009 het door verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2008 ingediende beroep.

1.12. Verzoeker deed op 13 juli 2011 aangifte van de diefstal van zijn identiteitskaart en geboorteakte.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 oktober 2011 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 30 november 2011 diende verzoeker, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.15. Bij arrest nr. 75 797 van 27 februari 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2011.

1.16. De burgemeester van de gemeente Schoten nam op 8 maart 2012, gelet op het feit dat verzoeker geen paspoort kon overleggen, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Op 23 april 2012 diende verzoeker, in functie van zijn Belgisch kind, een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.18. De dienst vervalsingen van de federale politie stelde op 9 augustus 2012 vast dat de identiteitskaart die verzoeker aanwendde om de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen geen authentiek document was.

1.19. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schoten nam op 10 augustus 2012 de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter, aanvraag voor een verblijfskaart van (familielid van) een

burger van de Europese Unie. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag dd. 23.04.2012 ingediend door op basis van art. 52 van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981

Naam: [S.]

Voornaam: [E. N.]

Nationaliteit: Kameroen

[...]

Wordt ingetrokken om de volgende reden:

De aanvraag is ingediend met valse nationale identiteitskaart. Dit is bevestigd door de Federale Politie Dienst Vervalsingen.

PV opgemaakt door PZ Schoten nr. AN.21.LG.003678/2012

Volgens het algemeen rechtsprincipe “fraus omnis corrumpit” kunnen uit een bedrieglijke handeling geen rechten voortvloeien.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden om een aanvraag in te dienen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 augustus 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker eveneens op 10 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [G. V.], Adviseur wordt aan

de persoon die verklaart zich [S. E. N.] te noemen, [...], en welke verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING ;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en visum.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van valse documenten PV nr AN.21L9003678/2012 van de federale luchtpolitie van Deurne.

Betrokkene heeft een Belgisch kind erkend onder de voorlegging van een document dat vals is (PV.AN.21L9003678/2012 van de federale luchtpolitie van Deurne met referentie D/188/CMR/B/2012) Bovendien het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden In het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald In artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 07/11/2011

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, Is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gebruik van een ongeldig document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een Belgisch kind erkend onder de voorlegging van een document dat vals is (PV.AN.21L9003878/2012 van de federale luchtpolitie van Deurne met referentie D/188/CMR/B/2012) Bovendien het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé, en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfs-situatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is, Betrokkene heeft een asielaanvraag op 26/01/2008 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de RVV op 19.03.2008. Op 27/06/2008 heeft betrokkene opnieuw een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing 13quater op 11/07/2008 met een bevel om het grondgebied te verlaten 5 dagen. Betrokkene heeft vervolgens meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend, Hij heeft op 18/04/2008 een eerste regularisatie-aanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 29/04/2008. Deze beslissing is op 29/03/2008 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft dan een tweede regularisatieaanvraag 9ter op 18/04/2009 ingediend, ongegrond verklaard op 11/10/2011. Deze beslissing is aan betrokkene op 07/11/2011 betekend met een Bevel tot het verlaten van het grondgebied geldig 30 dagen. Betrokkene diende vervolgens een op 30/11/2011 een bijlage 19 ter in. Deze aanvraag werd afgesloten met een bijlage 20 hem betekend op 27/03/2012 met een bevel tot het verlaten van het grondgebied geldig 30 dagen, Betrokkene diende vervolgens opnieuw een bijlage 19 ter in. Deze aanvraag werd ingetrokken door de gemeente Schoten nadat werd aangetoond dat betrokkene gebruik zou hebben gemaakt van een ongeldig document (PV.AN.21 L900387B/2012 van de federale luchtpolitie van Deurne met referentie D/18B/CMR/B/2012).

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkens niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 5 jaar (maximum vijf jaar) omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07/11/2011 en 27/03/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene heeft fraude gepleegd; in het kader van zijn procedures hoeft hij gebruik gemaakt van een identiteitskaart van Kameroen met nummer 1018641221 geldig van 28/11/2011 tot 28/11/2021. Uit onderzoek van de Federale Politie, Luchtvaartpolitie Deurne, Dienst Vervalsingen met referentie D/188/CMR/B/2012 blijkt dat het om een vals document gaat."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.21. Bij arrest nr. 85 866 van 14 augustus 2012 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker op 13 augustus 2012 instelde tegen de in casu bestreden beslissingen.

1.22. Op 28 augustus 2012 diende verzoeker, in functie van zijn Belgisch kind, een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

1.23. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2012 een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.24. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 7 november 2012 dat verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk was en dat hij in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie of dat de geldigheidsduur van het reeds afgegeven attest in afwachting van een beslissing ten gronde inzake zijn aanvraag diende te worden verlengd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerders om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 39/97, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

"Artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft,

weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Eenzoveel staat deze geijkte werkwijze beschreven onder artikel 51 KB voor de burger van de Unie zelve.

Het weze aldus onbetwist dat de enige wettelijke wijze om een aanvraag tot verblijfsmachtiging als familielid van een burger van de Unie, zoals ingediend middels bijlage 19ter te weigeren, door middel van een bijlage 20, desgevallend mét bevel om het grondgebied te verlaten, dient te gebeuren.

Dit werd in casu niet gedaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde bij haar prima facie onderzoek per arrest UDN dd. 14.08.2012 hieromtrent dat de bestreden beslissing "geen weigeringsbeslissing op basis van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 uitmaakt, maar een "intrekking" van de bijlage 19ter wegens fraude."

Hiermee wordt onmiddellijk gekomen tot de kern van het probleem: verweerder (en hierin bij het prima facie onderzoek gevolgd door de RvV) gaan ten onrechte uit van het vermeend vaststaand gegeven dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd met diens nationale identiteitskaart. Zulks is niet het geval, diens nationale identiteitskaart werd op 28.11.2011 afgeleverd door de Ambassade van Kameroen te Brussel [...]!

De Raad gaat er in haar prima facie onderzoek per arrest dd. 14.08.2012 evenzoveel verkeerdelijk van uit dat "zowel de politie van Schoten als de luchtvaartpolitie van Deurne" op basis van talrijke vormelijke anomalieën hebben vastgesteld dat de nationale identiteitskaart van verzoeker vals zou zijn. Immers is er enkel en alleenlijk het PV nr. AN.21.L9.003678/2012 van de luchtvaartpolitie van Deurne waarin men in een "advies op echtheid" het standpunt inneemt op grond van "eigen kennis, PC Map Zaventem" alsdat men de mening is toegedaan dat de nationale identiteitskaart van verzoeker vals zou zijn (zie administratief dossier). De politie van Schoten maakt deze argumentatie eenvoudigweg eigen en gaat over tot inbeslagname van de identiteitskaart en opsluiting van verzoeker in Merksplas.

Huidig ganse dossier is aldus enkel en alleenlijk gebaseerd op dit fameuze "advies inzake echtheid" van de luchtvaartpolitie Deurne"... hetgeen echter maar zeer "mager/licht" blijkt uit te vallen (zie infra).

Verzoeker heeft ter zitting RvV in UDN op 14.08.2012 pas voor het eerst kennis kunnen krijgen van de letterlijke bewoordingen van dit fameuze PV waarop alles gebaseerd is en waarop het ganse leven van verzoeker in duigen viel, mits intrekking van verblijfskaart, opsluiting in Merksplas en scheiding van diens partner en kinderen. Hierdoor kon verzoeker op de zitting van de Raad van 14.08.2012 nog geen verweer/verduidelijking voeren omtrent de "aantijgingen" inzake valsheid van diens identiteitskaart (de procedure voor de Raad is immers een schriftelijke procedure, terwijl verzoeker geen enkele inzage had in dit fameuze proces-verbaal omtrent vermeende valsheid op het ogenblik van het opmaken van het verzoekschrift bij hoogdringendheid).

Verzoeker heeft intussen inzage kunnen krijgen en kan aldus diens verweer pas voor het eerst op heden voeren: verzoeker is formeel: hij is volstrekt onschuldig aan het plegen van valsheid in geschrifte, dan wel gebruik van valse stukken. Verzoekers stelt ten stelligste zich niet aan fraude te hebben schuldig gemaakt.

Hieromtrent geldt ten andere steeds een vermoeden van onschuld en geen vermoeden van schuld, waar verweerder immers van uit wenst te gaan... (mits de bewoordingen: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan fraude / de aanvraag is ingediend mits een valse nationale identiteitskaart/...)

De Raad stelt in haar prima facie onderzoek in UDN op 14.08.2012 dat de loutere ontkenning van de vaststelling van de politiediensten onvoldoende is om prima facie aan te tonen dat deze bevindingen mogelijk fout zijn (arrest nr. 85.866 dd. 14.08.2012). Dit is evident correct, doch verzoeker kon

bezwaarlijk meer verweer ten gronde omtrent de inhoud van het fameuze PV van de luchtvaartpolitie Deurne geven, daar hij hiervan op 14.08.2012 nog steeds niet van werd in kennis gesteld !?!

Verzoeker kan op heden echter afdoende verduidelijken / staven ten gronde dat deze bevindingen van de luchtvaartpolitie Deurne mogelijk fout zijn:

- dit betreft vooreerst slechts een "advies" op echtheid vanwege inspecteur [V. D. V.] omtrent het onderzochte document D/188/CMR/B/2012, zijnde de nationale identiteitskaart van verzoeker (niet meer, niet minder);
- dit "advies" geeft uitdrukkelijk toe enkel en alleenlijk uit te gaan van "eigen kennis en PC map Zaventem". Bij dit beknopte onderzoek/advies werd aldus nog niet eens overgegaan tot verhoor van verzoeker m.b.t. diens toelichting hieromtrent, laat staan tot informatievergaring bij de Ambassade van Kameroen te Brussel (alwaar dit identiteitsdocument immers op 28.11.2011 - datum uitgifte - werd afgeleverd aan verzoeker);
- dit "advies" stelt als één der argumenten dat bij een onderzoek naar de inschrijving van verzoeker in het register van de Stad Antwerpen, de naam van verzoeker anders geschreven wordt. Dit betreft de eeuwige discussie omtrent schrijfwijze [S. E. N.] of [N. E. S.]. Verzoeker verwijst hiermee naar het feitenrelaas alsook naar het verduidelijkende (en gelegaliseerde) attest van identiteit van de Ambassade van Kameroen te Brussel (stuk 24).

Minstens mag hiermee afdoende geduid zijn dat dit "advies inzake echtheid" vanwege de luchtvaartpolitie Deurne nog zeer licht weegt en nog maar een "prima facie" nazicht inzake authenticiteit van het identiteitsdocument uitmaakt, waarbij nog niet eens tot verhoor van verzoeker (de "potentiële dader" of "verdachte") dan wel tot informatievergaring bij de afleverende Ambassade werd overgegaan.

Niettemin wordt dit "advies" door verweerder voetstoots aangenomen als "doorgedreven onderzoek naar echtheid" waaruit verweerder per definitie weerhoudt dat verweerder zich heeft schuldig gemaakt aan fraude, waaruit volgt dat volgens het principe *fraus omnia corrumpit* de aanvraag van verzoeker terug kan worden ingetrokken...

Dergelijke werkwijze kan niet worden gehonoreerd in een rechtsstaat !

Een beknopt en in niets terdege getoetst of bevestigd "advies" inzake echtheid kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld aan een gefundeerd onderzoek mits bevestiging van valsheid, laat staan aan een veroordeling wegens gebruik van valse stukken door een correctionele rechtbank !

Verweerder gaat dan ook méér dan één brug te ver door dit "advies" te bombarderen tot bewijs dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend met een valse identiteitskaart (immers *quod non*).

Minstens toont verzoeker bij deze afdoende aan dat de bevindingen van dit fameuze advies mogelijks wel eens fout kunnen zijn, zodat het standpunt van verweerder, waarbij verzoeker werd opgesloten te Merksplas, gescheiden van diens gezin en kinderen, weerhouden werd van diens intensieve medische opvolging, diens tewerkstelling waar hij bergen voor heeft moeten verzetten om deze eindelijk als 'vreemdeling' te kunnen bekomen terug ontnomen wordt, diens verblijfsmachtiging waardoor hij in legaal verblijf in België was (zelfs al was dit middels 'oranje kaart' nog maar een tijdelijke machtiging) zonder meer ontnomen werd zonder gebruik van de geijkte wijze van weigering (zie *infra*). ... dit alles enkel en alleenlijk gebaseerd op een in niets bevestigd "advies" van de luchtvaartpolitie Deurne, minstens manifest disproportioneel is en in strijd met alle regels van zorgvuldig overheidsbestuur !

In casu werd op 10.08.2012 een volstrekt absurde/onwettige "beslissing tot intrekking van de Bijlage 19ter" genomen en ter kennis gesteld door de burgemeester (stuk 1a). Dit betreft de onwettige 'hoofdbeslissing' waartegen huidig beroep zich richt.

Vervolgens werd evenmin via 'bijlage 20' een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, en dit bovendien mét inreisverbod en met vasthouding met oog op verwijdering (stuk 1b). Dit betreft de 'ondergeschikte/volgende beslissing' waartegen huidig beroep zich evenzoveel richt in één en hetzelfde verzoekschrift, gezien de verwevenheid van beide beslissingen én gezien beide beslissingen - bij een normale/wettelijke manier van handelen van verweerder - immers in principe middels één en dezelfde beslissing "bijlage 20" had moeten worden ter kennis gesteld door de gemeente, dit overeenkomstig art. 52 van voormeld KB.

"Het gemeentebestuur kan prima facie enkel door middel van een bijlage 20 de aanvraag weigeren na afloop van drie maanden indien het vereiste familielid niet alle vereiste bewijselementen heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. In casu is er geen sprake van een bijlage 20 door de gemeente.

Voorts blijkt uit voornoemd artikel 52 dat het aan de minister of zijn gemachtigde is om het verblijf aangevraagd als echtgenoot van een Belgisch onder[...]daan niet te erkennen door aangifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

(RvV nr. 67.972 van 6 oktober 2011 in een soortgelijk dossier van weigering van verblijf van een familielid van een burger van de Unie, waarbij werd gesteld dat de gemeente de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging mocht hebben genomen en geen bijlage 19ter mocht afgeleverd hebben - zie stuk 17 en 18 - per arrest van 6 oktober 2011 echter geschorst bij UDN)

Verweerder tracht op deze onwettige manier andermaal op slinkse wijze de gevolgen van een weigering middels 'bijlage 20' te omzeilen. Deze gevolgen zijn immer ESSENTIEEL voor de bescherming van de rechten van verdediging van de verzoeker van een verblijfsmachtiging als familielid van een burger van de Unie: nl de schorsende werking van het annulatieberoep tegen een "bijlage 20" zoals voorzien in de wet !

Art. 39/79, Vreemdelingenwet stelt immers dat een beroep tegen elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in art. 40bis alsook iedere beslissing waarmee een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in art. 40bis, immer schorsend is. Dit werd ten andere bij de eerdere weigeringsbeslissing in het dossier van verzoeker op 08.03.2012 ook met zoveel woorden bevestigd in de toenmalig afgeleverde "bijlage 20" (zie stuk 10: "overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel).

Op 06.04.2011 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin nog dat "het niet in overweging willen nemen van een aanvraag van een verzoekster om in functie van haar echtgenoot tot een verblijf te worden toegelaten niets anders is dan een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing" (RvV 6 april 2011, nr. 59.340).

Dit is in casu evenzoveel het geval.

Het is voor verweerder natuurlijk veel gemakkelijker om zomaar tot een 'intrekking' over te gaan, middels voorhouden van het principe 'fraus omnia corrumpit', doch hiertoe dient minstens een afdoende gefundeerd bewijs van fraude voor te liggen. Zulks is in casu met een hierboven beschreven 'advies' van de luchtvaartpolitie duidelijk onvoldoende het geval.

Het verblijf wordt aan een verzoekende partij van een verblijfsvergunning als familielid van een burger van de Unie in casu geweigerd middels een 'niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing' !

Door deze niet in het wettelijk arsenaal van verweerder voorziene beslissing van 10.08.2012 tracht deze enkel en alleenlijk te vermijden dat verzoeker een normaal schorsend beroep tot nietigverklaring zou kunnen indienen.

Dergelijk gedrag is onwettig en kan niet gehonoreerd worden.

"De verwerende partij werpt terecht op dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie geen absoluut recht is en er voorwaarden zijn die de wetgever duidelijk heeft in kaart gebracht. Het staat de verwerende partij inderdaad vrij om te oordelen omtrent het recht van de verzoekende partij om tot een verblijf toegelaten te worden in functie van haar echtgenoot. De verwerende partij dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren."

(RvV nr. 76.133 van 28 februari 2012 - stuk 15)"

3.1.2. Eerste en tweede verweerder repliceren als volgt:

“De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom het feit dat een intrekkingbeslissing werd genomen hem verhindert om zijn grieven uiteen te zetten.

Verzoeker heeft de kans gehad om een schorsend beroep in te stellen, hetgeen hij in casu ook heeft gedaan. Verzoeker toont niet aan dat onderhavige schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou inhouden, wel integendeel.

[...]

In casu werd de bestreden beslissing genomen omwille van “fraus omnia corrumpit”.

Verzoeker toont niet aan dat artikel 52 in casu van toepassing is. Immers de beslissing werd niet genomen omwille van het feit dat de vereiste bewijsdocumenten niet werd voorgelegd, maar wel omdat verzoeker fraude heeft gepleegd bij de aanvraag voor een verblijfskaart.

Verzoeker gaat hier met zijn kritiek niet op in en slaagt er inzonderheid niet in aan te tonen dat de gemachtigde niet gerechtigd was over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker afgeleverde bijlage 19ter, die werd bekomen op basis van bedrog (valse nationale identiteitskaart).

Een onregelmatige administratieve rechtshandeling kan steeds worden ingetrokken. wanneer het gaat om een zogeheten ‘onbestaande’ handeling, zijnde een handeling die door een zodanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat haar feitelijk bestaan genegeerd mag worden zowel door de burger als door de overheid (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, O.B.A.R. 1999, Kluwer, 681).

De verwerende partij wijst daarbij ook op de bestaande vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676). ” (R.v.V. nr. 42 543 van 29 april 2010)

Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De Raad merkt op dat het artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarnaar verzoeker verwijst, bepaalt in welk geval een gemeentebestuur de aanvraag van een vreemdeling die een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan weigeren door middel van een bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Deze bepaling belet evenwel niet dat er, wanneer wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling bij zijn aanvraag een vervalst identiteitsdocument heeft voorgelegd, op basis van het adagium *fraus omnia corrumpit*, onmiddellijk kan worden overgegaan tot de intrekking van de op basis van deze aanvraag aan deze vreemdeling afgegeven documenten.

Verzoeker betoogt dat niet zonder meer kan worden gesteld dat hij gebruik maakte van een vals identiteitsstuk en dat de vaststellingen die werden gedaan onvoldoende zwaarwichtig zijn om, zonder hem te horen of bijkomende inlichtingen te verzamelen, tot dit besluit te kunnen komen. De vaststellingen die door de gespecialiseerde politiedienst, de dienst vervalsingen bij de luchtvaartpolitie, werden gedaan zijn echter duidelijk. Er werd vastgesteld dat de door verzoeker gebruikte “*Identity card Republic of Cameroon*” een kleurenreproductie is van slechte kwaliteit waarbij twee vellen papier tegen elkaar werden gekleefd en er vervolgens plasticfolie werd aangebracht. Tevens werd toegelicht dat elke voorziene veiligheid ontbreekt en dat er zich fouten bevinden in de MRZ-code. Verzoeker weerlegt deze

vaststellingen, waarvan hij kennis kon nemen in het raam van de op 13 augustus 2013 bij de Raad ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet. Hij brengt ook geen enkel stuk aan waaruit blijkt dat het door hem aangewende document effectief door de Kameroense autoriteiten werd afgegeven. Hij beperkt zich tot de stelling dat de technische nota van de politiediensten de titel *“advies op echtheid”* bevat, doch gaat voorbij aan het feit dat in dit *“advies”* wel degelijk concrete *“vaststellingen”* worden gedaan en dat deze verder gaan dan dat *“de naam van verzoeker anders wordt geschreven”*. Verzoeker laat trouwens ten onrechte uitschijnen dat de politiediensten louter hebben gesteld dat het door hem aangewende document een vervalsing is omdat zijn naam niet correct werd geschreven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de politiediensten er enkel ten overvloede op hebben gewezen dat de naam van verzoeker op het door hem gebruikte *“identiteits-document”* niet overeenstemt met deze die stond vermeld op het aan verzoeker afgegeven attest van immatriculatie. Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat de ambassade hem een *“certificat d’individualité”* heeft afgegeven, moet worden gesteld dat uit dit document niet blijkt dat de bevindingen van de politiediensten incorrect zijn en er in dit document geen melding wordt gemaakt van enige aan verzoeker afgeleverde identiteitskaart.

Gezien de zeer duidelijke vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten inzake het door verzoeker aangewende stuk kan niet worden besloten dat hun technisch verslag *“licht weegt”*.

Er moet ook worden benadrukt dat het vermoeden van onschuld waarnaar verzoeker verwijst niet belet dat een bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker stelt nog dat hem, doordat hem geen bijlage 20 werd afgeleverd, de mogelijkheid werd ontnomen om een schorsende procedure, zoals voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet in te stellen en er hem geen bijlage 35 werd afgegeven, zoals bepaald in artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Hij gaat echter voorbij aan het feit dat, aangezien werd vastgesteld dat hij een vals document aanwendde om een verblijfsaanvraag te doen, toepassing kon worden gemaakt van het adagium *fraus omnia corrumpit* en, nu er geen rechtsgeldige aanvraag was, er ook geen formele weigeringsbeslissing van deze aanvraag meer diende te worden genomen waartegen een schorsend beroep zou openstaan. De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van de Raad inzake beslissingen waarbij een gemeentebestuur weigerde een aanvraag in overweging te nemen is in voorliggende zaak niet dienstig. Er is in casu immers geen sprake van een *“weigering tot in overwegingname”* van een aanvraag, doch van de vaststelling dat geen rechtsgeldige aanvraag werd ingediend en er uit een bedrieglijke handeling geen rechten kunnen worden geput. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak laat ook niet toe te besluiten dat in situaties die niet uitdrukkelijk zijn geregeld door de wetgever er geen toepassing zou kunnen gemaakt worden van het adagium *fraus omnia corrumpit*.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat de vaststelling dat hij gebruik maakte van een niet authentiek document incorrect is kan hij ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat verweerders het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel miskenden door beslissingen te nemen op grond van mogelijk foutieve inlichtingen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 52 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet inuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“[...]”

Art. 43 Vw. stelt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1°(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

3°(...)

4° (...)"

Artikel 43 Vw is bovendien de ENIGE MOGELIJKHEID tot weigering van het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden, zodat de toepasselijk van deze bepaling n.a.v. de bestreden weigeringsbeslissing bezwaarlijk kan worden betwist.

In casu wordt de 'niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing' (zie supra) geweigerd om reden:

"de aanvraag is ingediend met een valse nationale identiteitskaart, zoals bevestigd per PV opgemaakt door PZ Schoten nr. AN.21.LG.003678/2012" (stuk 1a)

Het bevel om het grondgebied te verlaten verduidelijkt (stuk 1b):

"Betrokkene heeft een Belgisch kind erkend onder de voorlegging van een document dat vals is (PV.AN21.L9003678/2012 van de federale luchtpolitie van Deurne met referentie D/188/CMR/B/2012).

(...)

gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gebruik van een ongeldig document bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. "

Verzoeker wordt m.a.w. door verweerder beschuldigd van het gebruik van valse stukken en hiermee wordt verzoeker opgesloten, diens verblijfsvergunning ingetrokken, diens tewerkstelling ontnomen, gescheiden van diens huidig gezin en van diens Belgisch kind, met oog op ged[w]ongen terugleiding ...
?!?

Verzoeker meent evenwel dat in een rechtsstaat nog steeds een "vermoeden van onschuld" bestaat, terwijl zich nergens in het dossier welkdanig strafrechtelijk vonnis of arrest bevindt waarin verzoeker schuldig wordt bevonden aan een strafrechtelijk misdrijf van valsheid in geschrifte of gebruik van valse stukken !

In een soortgelijk dossier oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al eens overduidelijk:

"De afgevaardigde van de minister baseert zijn conclusie in de bestreden beslissing louter en alleen op de inhoud van het proces-verbaal met nummer BG.55L.1.005232/2008 en bijlage van de politie van Brugge, die zich in het administratief dossier bevinden.

(...)

De bestreden beslissing vermeldt verder: 'overwegende dat betrokkene schuldig werd bevonden aan de volgende feiten'. In het administratief dossier bevindt zich echter geen enkel strafrechtelijk vonnis of arrest waarbij verzoeker schuldig wordt bevonden aan een strafrechtelijk misdrijf.

(...)

Verzoekster maakt aannemelijk dat de minister op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is in de besproken mate gegrond."

(RvV nr. 16.227 van 23 september 2008 - stuk 14)

Zulks is in casu evenzoveel het geval.

In casu baseert men zich evenzoveel op één welkdanig PV van de politiediensten, waarbij verzoeker bovendien op datum van betekening en intrekking van diens attest van immatriculatie geen enkel zicht

had op dit fameuze PV (laat staan dat hij zijn rechten van verdediging hieromtrent heeft kunnen uitoefenen - o.a. in het licht van de inmiddels vaststaande SALDUZ rechtspraak van het EHRM), terwijl hij diens onschuld uitschreeuwt.

Het was hierbij alvast *prima facie* - alsdan zonder in het bezit te zijn van het fameuze PV - meer dan vreemd te noemen dat verzoeker werd verweten bij de erkenning van diens Belgisch kind [L.] een 'ongeldige identiteitskaart' te hebben gebruikt, doch dat hem zulks blijkbaar niet wordt verweten bij diens aanvragen 9ter waarbij diens nationale identiteitskaart werd voorgelegd, noch bij de erkenning van zijn Kameroens kind [E. S.] op 12.10.2010 (stuk 8), noch bij diens inschrijving in de gemeente, noch bij diens aanvragen tot verblijfsmacht[ig]ing als ascendent van een Belg,... allemaal ogenblikken waarop verzoeker diens identiteit - evident - diende te bewijzen middels diens identiteitskaart ?!?

Intussen kon verzoeker wel inzage krijgen van het fameuze "advies inzake echtheid" zoals enkel gebaseerd op "eigen kennis" van de luchtvaartpolitie en zonder enig verhoor van verzoeker zelve, laat staan informatievergaring bij de Ambassade van Kameroen alwaar de fameuze identiteitskaart op 28.11.2011 werd afgeleverd.

Wanneer verzoeker diens integrale leven en gezin wordt ontnomen op 10.08.2012, dit mits onttrekking van diens partner en minderjarige kinderen, onttrekking van diens Belgisch kind, intrekking van diens attest van immatriculatie, verbreking van al diens sociale contacten, verbreking van diens opleiding/tewerkstelling van onbepaalde duur, verbreking van diens intensieve medische opvolging met geplande HAART-therapie omwille van diens HIV-infectie, opsluiting in een gesloten centrum voor illegalen, ... mag toch wel een weini[g] zorgvuldigheid, redelijkheid en proportionaliteit van verweerder en de Belgische Staat gevraagd worden ! !

In casu wordt de 'niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing' de facto aldus gemotiveerd op een "reden van openbare orde" zoals voorzien in artikel 43 Vreemdelingenwet (zie stuk 1b: "gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gebruik van een ongeldig document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van openbare orde").

Nog los van het feit dat verzoeker zich nergens "schuldig aan heeft gemaakt" tot zulks bewezen is en strafrechtelijk vaststaat middels een in kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest van de Correctionele rechtbank (zie supra), dient benadrukt dat "de om redenen van openbare orde genomen maatregelen in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, hetwelk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen" (art. 43, 2° Vw.)

Het 'vermoeden' van de luchtvaartpolitie Deurne (hierin zonder bijkomend onderzoek eenvoudig weg gevolgd door de politie Schoten mits verwijzing naar het fameuze "advies" uit Deurne) in weldanig proces verbaal / advies inzake echtheid, als zou er door verzoeker een "ongeldig document" zijn gebruikt, kan bezwaarlijk conform het evenredigheidsbeginsel rechtvaardigen dat verzoeker met een onwettige beslissing (zonder gebruik van de wettelijke voorziene 'bijlage 20') terstond diens attest van immatriculatie wordt ingetrokken, van diens gezin en kinderen wordt gescheiden en wordt opgesloten in een gesloten centrum, verstoken van diens noodzakelijke HIV-behandeling !?!

Eén en ander kan moeilijk nog meer verregaand 'onevenredig' zijn !

Laat staan dat het vermoeden van welkdanige politiedienst in welkdanig PV/advies een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving !

In een meest recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een procedure waarbij evenzoveel een 'niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing' werd bestreden in het licht van een gezinshereniging stelt de Raad overduidelijk:

"De verwerende partij werpt terecht op dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie geen absoluut recht is en er voorwaarden zijn die de wetgever duidelijk heeft in kaart gebracht. Het staat de verwerende partij inderdaad vrij om te oordelen omtrent het recht van de verzoekende partij om tot een verblijf toegelaten te worden in functie van haar echtgenoot. De verwerende partij dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren. Dit houdt onder meer in dat indien de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende

partij wenst af te wijzen omdat zij naar haar oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, zij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de vreemdelingenwet en dient zij na te gaan of het gedrag van de verzoekende partij heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De stelling van de verzoekende partij dat de vreemdelingenwet niet de controle die door artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt opgelegd heeft doorgevoerd, kan worden gevolgd."

(RvV nr. 76.133 van 28 februari 2012 - stuk 15)

Verweerder schendt in casu dan ook manifest artikel 43 vreemdelingenwet, alsook het redelijkheidsbeginsel hetwelk een oordeel als onwettig bestempelt wanneer dit tegen alle redelijkheid ingaat en aldus 'kennelijk onredelijk' is.

Tevens impliceert een dergelijk handelen door verweerder evident een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam."

3.2.2. Eerste en tweede verweerder antwoorden als volgt:

"Verzoekers kritiek is erop gericht dat de bestreden beslissing enkel o.g.v. artikel 43 Vreemdelingenwet kon worden genomen, aangezien dit artikel de enige mogelijkheid is om het verblijf van verzoeker te weigeren.

De verwerende partij merkt op dat de kritiek van verzoeker naast de kwestie is aangezien in casu geen weigeringsbeslissing werd genomen o.g.v. artikel 50 e.v. van het K.B. van 8.10.1981. Verzoekers verwijzing naar art. 43 Vreemdelingenwet, dat luidens de aanhef zelf betrekking heeft op de weigering van de binnenkomst of het verblijf, is dan ook niet dienstig.

In casu werd de bijlage 19ter van verzoeker ingetrokken aangezien hij o.g.v. fraude in het bezit is gekomen van een attest van immatriculatie. Daarbij werd door de gemachtigde uitdrukkelijk verwezen naar het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'.

Inderdaad vermag de administratieve overheid een rechtshandeling in te trekken, wanneer deze door bedrog is uitgelokt. De verwerende partij verwijst in die zin ook naar haar repliek op verzoekers eerste middel.

De verwerende partij benadrukt verder dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

"Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "vermoeden van onschuld" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen."(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. "(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Terecht besliste de gemachtigde, op basis van de gegevens die hem ter kennis werden gebracht en die ook blijken uit het administratief dossier, dat diende te worden overgegaan tot intrekking van de aan verzoeker afgeleverde bijlage 19ter.

Al evenzeer terecht besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod."

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient te worden geduid dat deze wetsbepaling voorziet dat wanneer een bestuur een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie de binnenkomst of het verblijf in het Rijk wenst te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, er bepaalde beperkingen gelden. Verzoeker stelt in wezen dat verweerder de in voormelde wetsbepaling voorziene beperkingen heeft miskend.

De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker geen burger van de Unie is. Verzoeker betoogt evenwel dat hij de vader is van een Belgisch kind en hij derhalve als een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd, waardoor de bescherming die geboden wordt door artikel 43 van de Vreemdelingenwet ook door hem nuttig kan worden ingeroepen. Er dient echter op te worden gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen van hoofdstuk 1 van Titel II, waaronder artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van toepassing zijn op de ouders van een Belgisch minderjarig kind *"die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."* Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker zich weliswaar aanmeldde bij de vreemdelingendienst van de gemeente Schoten om een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, doch dat hij hierbij gebruik maakte van een identiteitsdocument waarvan door een gespecialiseerde politiedienst (luchtvaartpolitie, dienst vervalsingen) werd vastgesteld dat het geen authentiek document betrof. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schoten besliste, ingevolge deze vaststelling, dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op bedrieglijke wijze gebeurde en dat de in functie van deze aanvraag aan verzoeker afgegeven documenten werden ingetrokken. Tweede verweerder kon derhalve oordelen dat verzoeker niet onder de toepassing van de bepalingen van hoofdstuk 1 van Titel II van de Vreemdelingenwet viel en in de motivering van de tweede bestreden beslissing verwijzen naar het feit dat verzoeker gebruik maakte van een vervalst identiteitsdocument.

Waar verzoeker opnieuw kritiek levert op het technische verslag dat door de dienst vervalsingen van de luchtvaartpolitie werd opgesteld inzake de door hem gebruikte *"Identity card Republic of Cameroon"* kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Met betrekking tot het door verzoeker aangebrachte arrest van de Raad moet verder worden benadrukt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feiten die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Verzoeker betoogt nog dat hij het identiteitsdocument dat hij aanwendde bij zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds voordien gebruikte in het raam van andere verblijfsaanvragen. Hij toont hiermee en door te stellen dat hij zijn onschuld uitschreeuwt evenwel niet aan dat tweede verweerder verkeerdelijk stelde dat dit document een vervalsing en dus een *"ongeldig document"* is.

In zoverre verzoeker daarnaast betoogt dat de tweede bestreden beslissing slechts kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing niet door enige onwettigheid was aangetast en hij dit nogmaals betwist kan evenzeer verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt voorts dat tweede verweerder rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Het feit dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de wijze waarop tweede verweerder zijn situatie apprecieerde laat niet toe te besluiten dat de tweede bestreden beslissing werd genomen met miskenning van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"Verzoeker, vader van het kind [L. S.], geboren te Antwerpen op 11 juli 2010, van Belgische nationaliteit, geboren uit de toenmalige relatie van verzoeker met mevrouw [S. L.], beroept zich voorts op art. 8 EV[RM] ter bescherming van haar privé- en familielevens.

Deze familiale band tussen verzoeker en diens Belgisch kind wordt niet betwist door verweerder, zodat het te beschermen privé-, familie- en gezinsleven bezwaarlijk kan betwist worden (stuk 5-6-7).

Verweerder poneert enkel en alleenlijk als zou verzoeker diens kind [L. S.] erkend hebben middels gebruik van een "ongeldig document" (nl. beweer[de]lijk valse nationale identiteitskaart). Welkdanige identiteitskaart - nog los van het gegeven dat de beweer[de]lijke valsheid van dit document ten stelligste wordt betwist door verzoeker ! - doet evident niets af aan de vaststaande hechte familieband tussen Kameroense vader en Belgisch kind.

De erkenning van zoon [L. S.] gebeurde uitdrukkelijk met toestemming van de moeder van [L.] (zie stuk 7), terwijl moeder [S. L.] alreeds afdoende duidelijk de affectieve band tussen vader en kind benadrukte (stuk 5):

"Ik ondergetekende [L. S.] geboren op 25/02/1992 te Brasschaat verklaar dat [N. E. S.], [...] de vader is van [L. S.] geboren op 11/07/2010 te Deurne. [N.] heeft mij tijdens mijn zwangerschap goed gesteund ook al had hij geen werk. Hij komt regelmatig op bezoek bij zijn zoon [L.]. Ik ben heel blij dat zij zo'n goede band hebben met elkaar."

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familielevens, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het EHRM heeft inmiddels mits diverse recente arresten een duidelijke "checklist" vooropgesteld teneinde na te gaan of in een concrete casus sprake is van een schending van artikel 8 EVRM in geval van een strafrechtelijk verleden van het rechtssubject die dit artikel inroept (zie MAES, G., "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", in T.Vreemd. 2005, 4, p.337). Samengevat slaat het EHRM acht op 4 elementen:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten;*
- de banden met het gastland*
- de banden met het moederland*
- de intensiteit van het (geleefde en sociale) gezinsleven*

In casu poneert verweerder in de bestreden deelbeslissing onder stuk 1b:

"Bovendien het feit dat betrokkene een Belgisch kind zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM."

Verzoeker betwist evenwel – andermaal[...] - inbreuken te hebben gepleegd op de openbare orde van het land. Verzoeker betwist immers ten stelligste gebruik te hebben gemaakt van 'valse stukken' (zie supra).

En zelfs indien dan nog op een gegeven moment, middels een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, zou worden vastgesteld dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een "ongeldig stuk", dient benadrukt dat zulks art. 8 EVRM niet "uitschakelt" (of art. 8 EVRM "niet kan worden weerhouden" - stuk 1b) zoals verweerder meent voor te kunnen houden, doch dat de proportionaliteitstoets en evenredigheidstoets zoals hierboven beschreven net dient te worden doorgevoerd.

Wat betreft deze toets verwijst verzoeker naar analogie naar hetgeen hierboven onder het tweede middel werd uiteengezet.

Een "vermoeden van eventueel gebruik van een vals stuk" vanwege welkdanige politiedienst in een door verzoeker op moment van kennisgeving van de bestreden beslissing tot intrekking zelfs nog nooit gezien PV/advies, kan bezwaarlijk deze toets van de "checklist" van de Europese rechtspraak doorstaan.

Verzoeker kan tenslotte niet akkoord gaan met het prima facie standpunt van de Raad in haar arrest UDN van 14.08.2012 als zou de situatie van verzoeker een "eerste toegang tot het Rijk" betreffen en "er derhalve in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij".

De Raad gaat in haar prima facie standpunt van 14.08.2012 zelfs nog verder door te stellen dat "verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt en nu ook werk heeft gevonden" doch dat "deze elementen de verzoekende partij niet het recht geven op illegale wijze in België te verblijven via bedrog en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen." De Raad oordeelt - steeds prima facie - dat "kan gesteld worden dat verzoeker een ernstig feit heeft gepleegd, met name het opzettelijk misleiden van de Belgische autoriteiten met het oogmerk een verblijfsvergunning te bemachtigen." Tenslotte verwijst de Raad - immer prima facie - mits verwijzing naar Europese rechtspraak dat verzoeker geen gevestigde vreemdeling is, nooit in het bezit gesteld van een definitieve toelating om in het Rijk te verblijven, zodat eender welk privéleven dat verzoekende partij zou hebben opgebouwd, bij afweging van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging van zijn privéleven uitmaakt.

Sic !?

Vooreerst gaan de Raad hierbij op 14.08.2012 evenzoveel voetstoots van uit dat verzoeker zich heeft "schuldig gemaakt aan bedrog" (andermaal quod non - zie uiteenzetting onder middel 1 en middel 2). Meer zelfs, een alinea verder oordeelt de Raad - immer prima facie - dat "gelet op de ernst van de feiten" de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging uitmaakt op het privéleven van verzoeker !?!

Welke "ernst van de feiten" ? Er zijn[...] geen bewezen feiten, enkel en alleenlijk een "advies" vanwege de luchtvaartpolitie Deurne, nergens gestaafd door welkdanig verder onderzoek ten gronde (noch door verhoor verzoeker, noch door informatievergaring bij de afleverende Ambassade), zodat bezwaarlijk door iedereen - inclus de onafhankelijke Raad - kan worden uitgegaan van het vermoeden van fraude in hoofde van verzoeker !?!

Wat betreft de ernst van de vermeende (!) feiten - evenwel ten stelligste betwist - verwijst verzoeker bovendien hieronder naar de punten a) tot d).

Verzoeker heeft bovendien alreeds jaren legaal in België verbleven, nl. mits ontvankelijk verklaard verzoek 9ter vreemdelingenwet middels attest van immatriculatie van 27.08.2008 tot 11.10.2011. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat een verzoeker dewelke reeds 3 jaar legaal in het Rijk verblijft middels attest van immatriculatie geen privé- of gezinsleven zou mogen uitbouwen, dan wel dat diens privé of gezinsleven nimmer de beschermingstoets van artikel 8 EVRM zal kunnen doorstaan bij een beslissing

tot intrekking van de verblijfsvergunning door de Staat (zelfs als deze beslissing manifest onrechtmatig is - zie supra) !?!

Verzoeker heeft bovendien met diens Belgisch kind [L.] veel meer dan "enkele menselijke contacten en een sociaal leven" ! Verzoeker is vader van diens kind en verzoeker voedt diens kind nog steeds samen met zijn ex-partner op, zodat verzoeker een te beschermen GEZINSLEVEN heeft en niet louter een te beschermen PRIVELEVEN. De feitelijke situatie van verzoeker is dan ook helemaal niet vergelijkbaar met deze van Nnyanzi/VK waarnaar de Raad verwijst in haar prima facië onderzoek van 14.08.2012.

a) *Zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten:*

Zo werd geoordeeld in het arrest JAKUPOVIC / Oostenrijk, dd. 6 februari 2003:

"The Government relies in this respect on the applicant's criminal record. The Court finds that this record, which is the essential element of justification for the expulsion, must be examined very carefully. It consists of two convictions for burglary. The Court cannot find that these convictions - even taking into account a further set of criminal proceedings which were discontinued after the victim had been compensated by the applicant - for which the Austrian courts had only imposed conditional sentences of imprisonment can be considered particularly serious as these offences did not involve elements of violence.

(...)

The Austrian authorities have overstepped their margin of appreciation under Article 8 as the reasons in support of the necessity of the residence prohibition are not sufficiently weighty."

Vrij vertaald:

De overheid steunt wat dit betreft op het strafblad van verzoeker. Het Hof vindt dat dit strafblad, hetwelk het essentiële element ter staving van de uitwijzing, zeer zorgvuldig dient onderzocht te worden. Het bestaat uit twee veroordelingen voor diefstal. Het Hof vindt niet dat deze veroordelingen (...) waarvoor de Oostenrijkse rechtbank enkel voorwaardelijke gevangenisstraffen had uitgesproken, dermate zwaarwichtig zijn, gezien deze inbreuken geen element van gewelddadigheid incorporeerden. (...) De Oostenrijkse overheden overschreden hun marge van appreciatie onder artikel 8 EVRM.

Gelijkaardig werd geoordeeld in het arrest YILDIZ / Oostenrijk dd. 31 oktober 2002:

De lichte sancties die ten aanzien van de begane misdrijven uitgesproken werden, tonen aan dat de overheid de misdrijven niet als zwaar beoordeelde.

Desondanks lagen deze veroordelingen aan de basis van de afweging tussen de nood aan de bescherming van de publieke orde [en] het recht op een gezinsleven.

Bij het afwegen van deze belangen schond de overheid het proportionaliteitsbeginsel en schond zij artikel 8 E.V.R.M.

In casu heeft verzoeker zelfs geen strafblad, laat staan dat er zich welkdanige correctionele veroordeling wegens gebruik van een beweerd "ongeldig stuk" zou hebben voorgedaan.

b) *Band met België*

Verzoekster is vader van [L. S.] , Belg, geboren te Antwerpen op 11.07.2010 met wie hij veel contact heeft, tot genoegen van de moeder van [L. S.], zodat verzoeker ontegensprekelijk een familiale band heeft in/met België.

Verzoeker heeft hier bovendien zijn tewerkstelling en diens medische opvolging n.a.v. diens HIV-besmetting zoals hij ten andere in België heeft opgedaan (zie supra in feitenrelaas).

c) *Band met Kameroen*

Verzoeker verblijft bijna 5 jaar in België, heeft hier zijn kinderen (ook diens kinderen uit diens huidige relatie werden in België geboren), verzoeker heeft hier diens tewerkstelling en diens knooppunt van activiteiten.

Verzoeker heeft geen enkele band meer met Kameroen.

Zo aanvaardt het EHRM dat er in alle redelijkheid niet van een Zwitserse vrouw kan worden verwacht dat zij met haar echtgenoot mee naar Algerije verhuist om daar het gezinsleven verder te zetten. Het Hof slaat hierbij acht op zowel politieke, sociale, taalkundige als emancipatorische redenen (zie EHRM 2 augustus 2001, Boulif t. Zwitserland). Dit geldt naar analogie ook voor onderhavig dossier voor zoon [L. S.] (dewelke dan zou worden gescheiden van diens moeder [S. L.], alwaar immers bezwaarlijk kan worden gevraagd dat ook verzoekers ex-partner [S. L.] mee naar Kameroen zou moeten verhuizen...)

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) [...].

d) Intensiteit van het geleefde familieleven

Het standpunt van de moeder van [L.] is duidelijk (stuk 5):

"Hij [verzoeker] komt regelmatig op bezoek bij zijn zoon [L.]. Ik ben heel blij dat zij zo'n goede band hebben met elkaar"

Verzoeker betaalt bovendien correct diens alimentatiegelden voor zoon [L.] (hetgeen hij echter nu wegens de bestreden beslissing tijdelijk niet meer kan doen) - zie stuk 13.

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze actualiteits- en proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan, temeer daar het bevel om het grondgebied te verlaten zelfs een "inreisverbod" oplegt, zodat welkdanige scheiding van vader en zoon bovendien onherroepelijk zou worden gemaakt !"

3.3.2. Eerste en tweede verweerder werpen het volgende op:

"Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet heeft aangetoond een beschermenswaardig gezinsleven of een beschermenswaardige relatie te onderhouden in België. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat hij partner en een gemeenschappelijk kind heeft in België.

De verwerende partij laat verder gelden dat in casu geen redelijkheidstoetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. ”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve benadrukt de verwerende partij nogmaals dat het EHRM reeds oordeelde dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”, T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RA.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het gebruik van valse identiteitsdocumenten onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij verwijst naar de motieven van het arrest d.d.14.08.2012 waarbij het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd behandeld/verworpen.

[...]"

3.3.3. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting oplegt.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker sedert geruime tijd geen gezin meer vormt met zijn vroegere Belgische vriendin met wie hij een kind heeft. Verzoeker vormde op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen een gezin met een landgenote met wie hij ondertussen twee kinderen heeft. Het staat verder niet ter discussie dat deze vrouw, noch haar twee kinderen over een verblijfstitel in België beschikken en dat zij derhalve het Belgische grondgebied dienen te verlaten. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker nuttig naar enig beschermenswaardig gezinsleven, in de strikte betekenis van het woord, in België kan verwijzen.

Wel kan worden vastgesteld dat verzoeker, ingevolge de talrijke procedures die hij instelde, gedurende een zekere tijd in België kon verblijven waardoor hij banden kon opbouwen met regelmatig in het Rijk verblijvende personen en dat hij nog contacten onderhoudt met zijn in België verblijvende zoon. Deze banden en contacten zijn in casu van die aard dat zij kunnen worden beschouwd als een onderdeel van het privéleven van verzoeker dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Op het ogenblik dat deze relaties ontstonden wist verzoeker evenwel of behoorde hij te weten dat hij niet over een definitieve verblijfstitel beschikte en dat hij het land zou dienen te verlaten op het ogenblik dat zijn asielaanvraag of zijn aanvragen om machtiging of toelating tot verblijf werden afgewezen. De bestreden beslissingen hebben geenszins tot gevolg dat verzoeker een vastgesteld verblijfsrecht wordt ontnomen. Er blijkt bijgevolg niet dat deze beslissingen kunnen worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privéleven. Evenmin blijkt dat er op tweede verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker, op basis van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen. Er mag immers worden van uitgegaan dat de gezinsrelatie van verzoeker met zijn Kameroense vrouw en de twee kinderen zwaarder doorweegt dan de contacten en relaties die hij heeft met andere personen. Verzoeker maakt, gelet op het gegeven dat hij, zijn huidige partner en de twee uit de relatie met deze vrouw geboren kinderen de Kameroense nationaliteit hebben, dat door tweede verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen werd vastgesteld dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen en dat verzoeker verklaarde over onroerende goederen te beschikken in Kameroen niet aannemelijk dat hij zijn huidige gezinsleven niet kan verderzetten in Kameroen. Verzoeker, die het grootste deel van zijn leven in Kameroen verbleven heeft, die aangaf er nog familie te hebben – waaronder een vrouw met wie hij traditioneel gehuwd is die volgens zijn verklaringen zwanger van hem was toen hij Kameroen verliet – en die opteerde voor een relatie met een (andere) Kameroense vrouw kan ook niet in redelijkheid stellen dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Hij toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat hij de relaties die hij in België heeft opgebouwd enkel kan onderhouden indien hij in België over een verblijfstitel beschikt. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij zijn alimentatieverplichtingen niet kan nakomen vanuit het buitenland, dat hij geen gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen teneinde contacten te onderhouden met zijn Belgische zoon, diens moeder en eventuele andere personen met wie hij banden zou hebben in België en dat zijn zoon hem niet zou kunnen opzoeken wanneer hij niet langer in België verblijft. De bestreden beslissingen impliceren ook geenszins dat verzoekers Belgische kind, waarmee hij heden niet samenwoont en dat hij schijnbaar niet wenst te vervoegen – verzoeker heeft namelijk duidelijk gekozen voor een gezinsleven met zijn nieuw partner, terwijl zijn kind uit zijn relatie met een andere partner bij deze laatste verblijft – hem zou dienen te volgen naar een land waarmee het geen banden heeft. Verzoeker kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het door hem aangehaalde arrest (EHRM 20 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif v. Zwitserland). Er moet tevens worden toegelicht dat tweede verweerder bij de toetsing aan de verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM voortvloeien vermocht rekening te houden met het gegeven dat verzoeker reeds verscheidene malen een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, dat hij gedurende periodes op onwettige wijze in het Rijk verbleef en dat hij er niet voor terugdeinsde om een niet authentiek stuk aan te wenden bij het indienen van een verblijfsaanvraag. Ook het EHRM betreft deze elementen namelijk bij de beoordeling van de vraag of er uit artikel 8 van het EVRM bepaalde

rechten kunnen worden afgeleid voor een vreemdeling (cf. EHRM 14 februari 2012, nr. 26.940/10, Antwi v. Noorwegen). Verzoeker betoogt dat het EHRM in twee arresten (EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildirim v. Oostenrijk en EHRM 6 februari 2003, nr. 36757/97 Jakupovic v. Oostenrijk) stelde dat indien strafbare feiten aan de basis liggen van een uitwijzing deze feiten een zekere zwaarwichtigheid moeten hebben. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat in de tweede bestreden beslissing niet louter het gegeven dat verzoeker gebruik maakte van een ongeldig document als een reden voor het nemen van deze beslissing wordt aangevoerd, doch tevens de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort dat voorzien is van een visum. Zijn situatie is dan ook niet te vergelijken met deze in voormelde arresten waar het vreemdelingen betrof die rechtsgeldig in Oostenrijk verbleven en enkel en alleen omwille van door het Hof minder ernstig geachte inbreuken uitgewezen werden. Waar verzoeker nogmaals betwist gebruik te hebben gemaakt van een niet authentiek stuk en de technische vaststellingen van de politiediensten poogt af te doen als een vermoeden dient te worden verwezen naar de bespreking van de twee voorgaande middelen en moet worden geëist dat tweede verweerder, blijkens de motivering van de tweede bestreden beslissing, ook rekening heeft gehouden met de vaststellingen die reeds werden gedaan naar aanleiding van de eerder door verzoeker ingediende asielaanvragen, verblijfsmachtigingsaanvragen en aanvragen om toelating tot verblijf.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen aanleiding geven tot een disproportionele inmenging in zijn privé- en gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DEBOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK